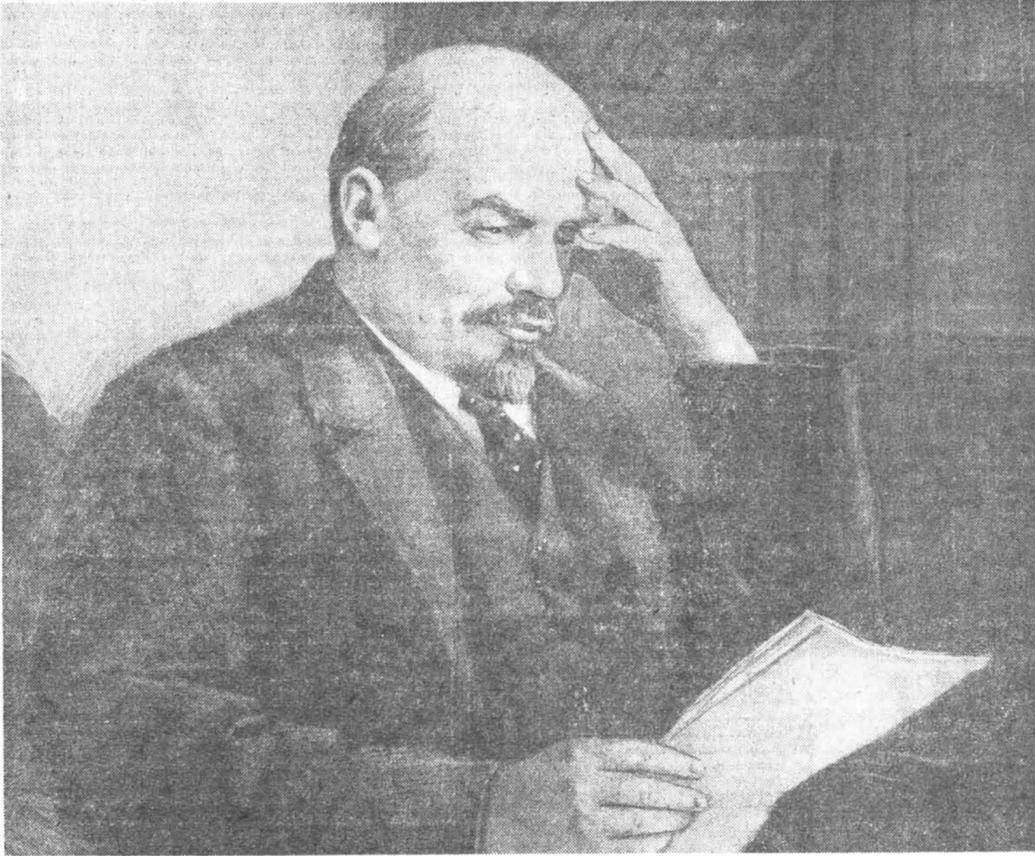


СЛАВА ВЯЛІКАМУ КАСТРЫЧНІКУ!



Уладзімір Ільіч ЛЕНІН

Мал. П. Васільева.

ПАД ЛЕНІНСКІМ СЦЯГАМ

Прывітаюцца ланкінацы на сцяну ў гораўскім нарысаў «Па Саюзе Саветаў». У бурлівым семнацім годзе на адной з вуліц Петраграда сабраўся натоўп разнашэрных людзей — узнік звычайны для таго часу сямейны мітынг. У цэнтры ўвагі былі «послы» барадаты салдат, у жалезным касцюку на галаве, з вінтовай за вострым плячом», «справя рука — на зашмалёваным тальмаку». Салдат гаварыў:

«Зямлю мы абавязкова ў свае рукі возьмем, — абавязкова і ўсе на ёй перабудуем...»
— Круглая будзе, як гарбуз, — насмешліва ўстаў пан у кепцы.
— Будзе! — сцвердзіў салдат.
— Горы ж, відаць, зрынецце?
— А — што? Перашкодзіце, і горы зрыне.

— Рэкі ж, відаць, назад пацякуць?
— І пацякуць, куды скажам. Чаго смешелі бары?
Насміхнуцца камлюкаваты, круглатвары чалавек з чорнымі вусамі.

Салдат сханіў яго за плячо, страшыў і казаў у твар яму:
— Дай час, паразумнее народ, ён табе, дураню, такое пакажа, што ў поас паклоніцца».

Характэрны, з вялікім гістарычным сэнсам дыялог. Многа скептыкаў і зацятых ненавіснікаў — «у кепцы» і галалюбах, «камлюкаватых, круглатварых» і сухіх, як вобла, з вусамі і бязвусых — адточвала сваю іронію, хіхікала і пацрала рукі ў прадчуванні небывалай камедыі, назірачы, як просты народ забіты і цёмны ў мінулае, бярэ ў свае рукі гаспадарку краіны, каб перабудаваць яе па-новаму.

Дзе яны цяпер, гэтыя варгя жалю гумарысты? Калі сёння і паўчыца з іной-небудзь буржуазнай падвартні той даўні скептычны смяшок у наш адрас, то людзі шукаюць: хто тут вар'ят?

Старому свету сёння не да смеху. Усе новыя і новыя мільёны людзей на зямлі ўвачавілі перакоўваюцца, што адны разумны шлях грамадства — шлях сацыялізма і камунізма, на які сталі ўжо народы многіх краін. Дыктатары старога свету і іх ідэалагічныя лідэры глыбока занепакоены сваёй змрочнай перспектывай. І яны ўсяляк стараюцца падмаляваць сучасны капіталізм пад народны

лад, наведці на яго дэмакратычны глянц. Але гэтым самым толькі трапляюць у становішча намедзьятаў, якія на поўным сур'ёзе стараюцца вярнуць угарніны дзень.

За час свайго панавання капіталізм дасюль паказаў сваё нутро, і якімі фарбамі ні падмаляваў яго, народ не ашукаеш. Тое, што збываецца дашчыню, не падрамантуеш.

Малодсць свету, абнаўленне зямлі чалавецтва звязана з ідэямі камунізма, з вялікімі ідэямі Маркса і Леніна.

Гораўскі «барадаты салдат», селянін у шэрым шынялі, павярнуў бальшавікам, смею паішоў за імі і не памыліўся. Ён стаў гаспадаром жніцця і калі не сам, дык яго нашчадак ідзе сёння ў святочнай калоне з горда ўзнятай галавой, глядзіце, на якія цуды здольны чалавек, развіццелы ад лапцую эксплуатацыі і бастраў!

А навокал яго, па ўсім неабсяжым прасторы Радзімы, сапраўды нешта нудадзейнае. Краіна сахі і курадымай тучыні, неўчытва і забабонаў перавярталася ў краіну магутных фабрык і заводаў, першакласнай тэхнікі, самай перадавой у свеце навуцы і культуры. За сорак чатыры гады — для гісторыі гэта адно імгненне! — савецкі народ здзейсніў такое, што не ўкладваецца ні ў якія старыя ўзбудненні аб магчымасцях чалавека.

Яшчэ больш хвалюючыя і радасныя здзяйсненні чакаюць нас наперадзе. Сорак чатыры гады гаданні Вялікага Кастрычніка савецкія людзі святкуюць пад магутным уражаннем XXII з'езда роднай партыі, які нядаўна адбыўся. З'езд урачыста абвясціў, што наша краіна ўступіла ў паласу разгоржатага будаўніцтва камунізма — самага справядлівага ладу на зямлі, на сцягу якога напісана: Мір, Праца, Свабода, Роўнасць, Брацтва і Шчасце ўсіх народаў. Спрадвечная мара людзей становіцца явай.

Мы ўжо не гадаем, якім будзе той запаветны дзень, мы бачым яго выразныя абрысы, бо ён нараджаецца ўжо сёння, у натхнёнай творчай працы савецкіх людзей. Новая Праграма партыі, прынятая з'ездам, спадчыла ў сабе смелы погляд у будучае з цвярозай ацэнкай сённяшніх дасягненняў народа.

І таму кожнае яе слова кладзецца на сэрца і робіцца словам непахіснай веры.

Цяперашняе панаванне савецкіх людзей будзе жывіць пры камунізме! Гэта сказала партыя. Значыць, так і будзе. Аглянемся ў мінулае, і мы ўбачым характэрную аэію: усе, што абвясціла наша партыя ў сваіх праграмах і планах, збывалася са здзіўляючай дакладнасцю. Узяты XXII з'ездам курс на будаўніцтва камунізма адпавядае жыццёвым інтарсам савецкага народа, інтарсам усяго чалавецтва. І ніякія сілы не здолеюць стрываць магутны поступ краіны Саветаў да мэты, вызначанай Камуністычнай партыяй.

Уся атмасфера грамадскага жыцця ў нашай краіне спрыяе сёння паспяховаму выкананню пастаўленых задач, шырокаму разгоржванню народнай ініцыятывы. Партыя рашуча асудзіла культ асобы Сталіна, прыняла ўсе захады, каб нішто больш не замінала нам жыць і працаваць па ленінскім заветах. Шырокае ідэалагічнае пераапрацаванне ў галіне эканомікі і ідэалогіі рашуча паскорыла наш рух наперад, яшчэ больш умацавала маральна-палітычнае адзінства народа. У адказ на мудрую ленінскую палітыку партыі савецкія людзі адзінадушна заяўляюць аб сваёй непахіснай вернасці ленінскаму сцягу.

У адным страі савецкага народа ідуць працаўнікі культуры і мастацтва. Камуністычнае будаўніцтва — усёабдымнае працэс. Стварэнне матэрыяльна-

тэхнічную базу новага грамадства, партыя адначасова забяспечвае ўсе неабходнае для паспяховага завяршэння культурнай рэвалюцыі, стварэння ідэалагічных і маральных прадасцялак камунізма. Пачэсная і адказная роля належыць у гэтай справе літаратуры і мастацтва. Іх задачы сёння нізмерна ўзрастаюць.

Партыя заклікае майстроў слова і дэячю мастацтва да яшчэ больш пэснага ўмацавання сувязей з жыццём, са справамі народа, да яшчэ больш яркага паказу ўсяго новага, што нараджаецца сёння ў нашай рэалітэці. Трэба, каб нашы мастацкія творцы былі такімі яркімі і пафаснымі, як само жыццё будаўніцтва камунізма. Устаўляючы веліч нашчага часу, духоўную прыгожнасць савецкіх людзей, з грамадзянскім гнявам выкрываючы ўсе, што нам не да твару, літаратура і мастацтва дапамагаюць партыі выхоўваць чалавека будучыні, свабоднага ад заган, якія стагоддзямі накладалі на яго эксплуатацыі і высокай культуры паўчыца.

Як магутны праектар, асяцяляючы ідэі XXII з'езда партыі шлях чалавецтва ў камунізм. Мы не цешым сябе надзеяй, што гэта будзе параднае шчасце да казачнай «обетановай» зямлі. Але мы з шэраў узаўважэння вынішлі ў похад, бо нас вядзе выпрабаваная ў баях Камуністычная партыя, бо над намі — непераможны ленінскі сцяг.

Будучыня належыць камунізму! Урачыста пасяджэнне адкрывае старыя вышкінае Масшава Н. А. Дыгай.

Вялікая гучыць Гімн Савецкага Саюза. Тав Дыгай ад імя Маскоўскага гарадскога камітэта Партыі і Маскоўскага гарадскога Савета дэпутатаў праіюных ўшчы ўдзельнік пасяджэння з вялікім сьвяткам Кастрычніка.

Дзень нараджэння Вялікай рэвалюцыі мы адзначам у гэтым годзе асабліва ўрачыста, асабліва радасна, — гаворыць тав. Дыгай. — Толькі што закончыўся Вялікі з'езд будаўніцтва камунізма. Гісторыя звычайна пішацца праз гады, дзесяцігоддзі пасля здзяйснення выдатных падзей; толькі з часам значэнне іх становіцца адначасова для ўсіх. Але XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза чалавецтва назвала гістарычным чынам да яго ўкрашчя. Ён уладарна ўвайшоў у жыццё і ў сэрцы людзей, як з'езд, які заклікаў асяцяляць усім народам шлях да шчасця і прагрэсу.

І гэты шлях з гранічнай аясцю і паўнотай, з навуковай дакладнасцю ўказаны ў вялікай харты камунізма — новай Праграме партыі Леніна, указаны ў дакладах вернага прадаўжальніка спра-

ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР.

№ 88 (1622)

Аўторак, 7 лістапада 1961 года

Цана 4 кап.

ПА ШЛЯХУ ПЕРАМОГ

МАСКВА, 6 лістапада. (ТАСС). Сёння ў Крамлёўскім Палацы з'ездаў сабралася больш чым шэсьць тысяч прадстаўнікоў працоўных Масквы — рабочыя, работніцы, прадстаўнікі інтэлігенцыі, ветэраны слаўнай ленінскай гвардыі, героі Кастрычніцкага штурму, воіны Савецкіх Узброеных Сіл. Яны прышлі сюды на ўрачыстае пасяджэнне Маскоўскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных, прысвечанае святкаванню 44-й гадавіны Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

У глыбіні сцэны — велізарны партрэт заснавальніка Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы — вялікага Леніна.

17 гадзін. Присутныя бурнымі апладысмантамі сустракаюць з'яўленне ў прэзідыуме таварышаў Л. І. Браўнэва, Г. І. Вораніна, Ф. Р. Казлова, А. М. Касыгіна, О. В. Кукушніна, А. І. Мікаева, Д. С. Палыяскога, М. А. Суцлава, М. С. Хрушчова, М. М. Швейніка, В. В. Грышына, П. Н. Дзямічанава, Л. Ф. Ільчыча, Б. Н. Панамарова, А. Н. Шалейна, прадстаўнікоў партыйных, савецкіх, прафсаюзных, камсамоўскіх арганізацый, грамадскіх сталец.

На ўрачыстым пасяджэнні прысутнічаюць госці XXII з'езда КПСС — кіраўнікі і члены дэлегацый камуністычных і рабочых партый замежных краін, якія засталіся па запрашэнню ЦК КПСС для ўдзелу ў святкаванні 44-й гадавіны Вялікага Кастрычніка. У ліку замежных гасцей, якія прыбылі ў Маскву на святкаванні гадавіны Кастрычніка, дэлегацыя Таварыства кітайска-савецкай дружбы, дэлегацыя Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі, пасланцы прафсаюзных арганізацый замежных краін.

Урачыстае пасяджэнне адкрывае старшыня вышкінае Масшава Н. А. Дыгай.

Вялікая гучыць Гімн Савецкага Саюза. Тав. Дыгай ад імя Маскоўскага гарадскога камітэта Партыі і Маскоўскага гарадскога Савета дэпутатаў праіюных ўшчы ўдзельнік пасяджэння з вялікім сьвяткам Кастрычніка.

Дзень нараджэння Вялікай рэвалюцыі мы адзначам у гэтым годзе асабліва ўрачыста, асабліва радасна, — гаворыць тав. Дыгай. — Толькі што закончыўся Вялікі з'езд будаўніцтва камунізма. Гісторыя звычайна пішацца праз гады, дзесяцігоддзі пасля здзяйснення выдатных падзей; толькі з часам значэнне іх становіцца адначасова для ўсіх. Але XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза чалавецтва назвала гістарычным чынам да яго ўкрашчя. Ён уладарна ўвайшоў у жыццё і ў сэрцы людзей, як з'езд, які заклікаў асяцяляць усім народам шлях да шчасця і прагрэсу.

І гэты шлях з гранічнай аясцю і паўнотай, з навуковай дакладнасцю ўказаны ў вялікай харты камунізма — новай Праграме партыі Леніна, указаны ў дакладах вернага прадаўжальніка спра-

Урачыстае пасяджэнне ў Крамлёўскім Палацы з'ездаў
Лікіта Сяргеевіча Хрушчова.

Самы прадстаўнічы ў гісторыі нашай партыі XXII з'езд прадмастраваў маналітнае адзінства радыю дзесяцімільённай арміі камуністаў. Амаль пяць тысяч дэлегатаў, гаворыць прамоўца, адобрылі ленінскі курс, вызначаны XX з'ездам партыі. «І мы — за гэты курс!» — заявілі таксама пасланцы брацкіх партый, якія прадстаўляюць магутную сіду сучаснасьці — міжнародны камуністычны і рабочы рух. Ленінскі дух, ленінскія нормы і прынцыпы непадзельна трымавалі ў рабоце XXII з'езда.

Адкінута прач усе чужое нашай партыі, наносіце. Всплаворотна, назавусьдзі пакончана з культурам асобы і яго апошнімі нікізммі прыдзілінікамі.

Прамоўца падрабязна гаворыць аб небывалым энтузіязме, аб актыўнай тэорыі мас, натхнёнай XXII з'ездам партыі.

Слова атрымлівае дэлегат XXII з'езда КПСС, токар заводу «Барасьбіт» К. М. Кручкоў.

З велізарнай радасцю і гордасцю за нашу родную Камуністычную партыю, за нашу слаўную Радзіму сустракаем мы самае светлае свята — 44-ю гадавіну Вялікага Кастрычніка, гаворыць тав. Кручкоў. Сёння гэта свята аэора на нягаснучым святлом гістарычных рашэнняў XXII партыйнага з'езда, новай Праграмы — праграмы народнага шчасця.

Сёння, у прырададзень 44-й гадавіны Кастрычніка, зноў і зноў ўспамінаюцца хвалюючыя дні рабы з'езда. Мне ж, простама токарю, выпаала вялікае шчасце — быць яго дэлегатам.

Дух займае, каалі ўдмуваецца ў кожны радок новай Праграмы. Гэты найвышэйшы маніфест XX стагоддзя запалывае радасцю і надзеяй сэрцы ўсіх сумленных людзей зямлі.

Мы дзікуем нашай партыі за шчасце жыць і тварыць радасна, свабодна, без страху за будучыню. Мы дзікуем роднай партыі за яе вялікую праўду. Праўда чыстэй за ясне сонца, гаворыць у народзе. Чыстэй за ясне сонца і наша родная партыя. Яна асяцяляе нам шлях да камунізма, яна падзесяцірае нашы сілы.

Мне хочацца сказаць вялікае сардэчнае дзіку Цэнтральному Камітэту партыі на чале з Мікітам Сяргеевічам Хрушчовым, які праявіў непахісную волю ў барацьбе за ліквідацыю вынікку культуры асобы і аднаўленне ленінскіх прынцыпаў і норм партыйнага і дзяржаўнага жыцця.

На трыбуне кіраўнік аграродна-наводчай бригады камуністычнай працы саўгаса «Большавік» Серпухоўскага раёна Маскоўскай вобласці В. М. Рэзнік. Ад імя сельскапрацоўчыкаў Падмаскоўя яна горача і сардэчна ўшчы ўдзельнік пасяджэння са сьвяткам Вялікага Кастрычніка.

Сёлетні год калектыву саўгаса «Большавік», гаворыць тав. Рэзнік, жыў адным імкненнем, адным жадааннем — апраўдаць высокую аянку, якую даў нашай скромнай працы Мікіта Сяргеевіча Хрушчоў у сваім лішчаванні ў лістападзе мінулага года. У адказ на вялікую ўвагу і клопаты аб нас, працоўных саўгаса, мы працавалі, не пакладаючы рук, і з гонарам стрывалі слова, якое даў нашай роднай партыі і яе ленінскаму Цэнтральному Камітэту.

З вялікім удзімам удзельнік пасяджэння паслаі прывітальнае пісьмо Цэнтральному Камітэту Камуністычнай партыі Савецкага Саюза.

Урачыстае пасяджэнне аб'яўляецца закрытым. Усе ўстаюць і спяваюць партыйны гімн «Інтэрнацыяналь».

З прамовай на пасяджэнні выступіў прадстаўнік сталінскіх вучоных, доктар тэхнічных наву, лаўрэат Ленінскай прэміі В. А. Вейнікаў.

«Мы жывём у такі час, калі навука з'яўляецца арганічнай патрэбнасцю грамадства, тым больш камуністычнага грамадства, будаўніцтва якога мы распачалі, гаворыць тав. Вейнікаў. Камунізм можа быць пабудаваны толькі ў умовах ўсебаковага росквіту навуцы, і ён мае патрэбу ў ёй, як ніякі іншы грамадскі лад».

У нас створаны ўсе ўмовы, каб, як гаворыць Ленін, навука сапраўды ўваходзіла ў плыць і кроў, перагарналася ў састайны элемент быцця чалавек і па-спраўдому.

Мы, вучоныя, ганарымся тым, што ў Камуністычным маніфесте нашай эпохі — Праграме партыі рашылі навуку ўзводзіцца на ўзровень важнейшых агульнадзяржаўных задач. Яна разглядаецца як аброта рэвалюцыянага пераўтварэння грамадства і прываання развіццеланага чалавекана над сіламі прыроды.

Выступае дэлегат XXII з'езда КПСС, памочнік майстра фабрыкі імя Калініна С. А. Котова.

— Вялікі гонар за сваю Радзіму, за народ, за партыю выклікалі ў нас — дэлегатаў з'езда — пачынаць, якіх дасягнула наша краіна, — сказала тав. Котова. — І кожны ясна ўсведмаўце: усе, чым мы ганарымся, усе, што заваяваныя намі і будзе дасягнута ў дзяржаўна-навуковай справе, гэта народнае Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі, да перамогі якой прывяла працоўных нашай краіны родная Камуністычная партыя на чале з вялікім і мудрым Уладзімірам Ільчычам Леніным. Ленін набачна прысутнічаў і на XXII з'езде. Імя бяскожна дарагога і любімага ўсімі намі правядора было на вуснах і ў сэрцы кожнага. Ленінскім рэвалюцыянным духам, ленінскай прышчынаю і справядлівацю прасякнуты ўсе выступленні, усе рашэнні з'езда».

Ад імя прыбыўшай на ўрачыстае пасяджэнне дэлегацыі камсамоўшчы і моладзі Масквы ўхваляюцца гаворыць саватар МГК ВЛКСМ Ю. Д. Машын.

Нам выпаала шчасце быць сучаснікамі гістарычнага XXII з'езда ленінскай партыі, гаворыць ён. Прайдучы гады, Але вачна будзе жыць у памяці народлаў XXII з'езд, з'езд, які выказаў думу народнай, з'езд, які прыняў Праграму стварэння камунізма.

Уся маскоўская моладзь у адзіным парыве, усім сэрцам усеі сваёй істотай гаворыць: поўныя думы і запал сэрца, наша энергія і воля — табе, партыя!

Вялікае, бязмежнае дзіку роднай Камуністычнай партыі, яе ленінскаму Цэнтральному Камітэту і нашаму дарагому Мікіце Сяргеевічу Хрушчову!

Нахай жые наша Савецкая Радзіма — самая шчаслівая, самая цудоўная на зямлі!

Става табе, вялікая партыя камуністаў — партыя Леніна, партыя наватару і твароў, якая вядзе нас да перамогі камунізма!

З велізарным натхненнем пад працяглае апладысменты ўдзельнік урачыстага пасяджэння прымаюць прывітальнае пісьмо Цэнтральному Камітэту Камуністычнай партыі Савецкага Саюза.

Пасля ўрачыстага пасяджэння адбыўся вялікі святочны канцэрт, у якім прынялі ўдзел майстры мастацтваў і калектывы мастацкай самадзейнасці.

СВЯТКАВАННЕ ў МІНСКУ

Урачыста і радасна адзначалі працоўныя Беларусі 44-ю гадавіну Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

6 лістапада ў памяшканні Тэатра оперы і балета адбылося ўрачыстае пасяджэнне Мінскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных сумесна з прадстаўнікамі партыйных, грамадскіх арганізацый і воінскіх часцей. Яго адкрыў старшыня вышкінае Мінскага гарсавета В. І. Шарпаў.

Пад бурныя працяглае апладысменты прысутныя выбіраюць гонары прызямлі у складзе Прэзідыума ЦК КПСС на чале з М. С. Хрушчовым.

Першым бярэ слова ўдзельнік камуністычнай працы, слесар Мінскага аўтазавода М. Г. Лебедзеў. Затым выступаюць бригадзір будаўнічай бригады будтрэста № 1 дэлегат XXII з'езда КПСС Т. К. Фандо, дырэктар трактарнага заводу Б. Г. Сівак, старшыня калгаса імя Кірава Мінскага раёна А. П. Лішай, машыніст паравозага дэпа станцыі Мінск, удзельнік камуністычнай працы М. І. Латушка, студэнтка Мінскага педагагічнага інстытута А. Ф. Сокалава, пісьменнік І. П. Шамякін, бригадзір здымачнай бригады камвольнага камбіната Г. С. Роэум, генерал-маёр Т. І. Скварцоў.

Прамоўцы ў сваіх выступленнях выказалі паўчы любаві і павагі да роднай Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і яе Цэнтральнага Камітэта, адзінадушна ўхвалялі рашэнні XXII з'езда КПСС, велікую Праграму будаўніцтва камунізма.

З вялікім удзімам удзельнік пасяджэння паслаі прывітальнае пісьмо Цэнтральному Камітэту Камуністычнай партыі Савецкага Саюза.

КАБ ПАГЛЯДЗЕЦЬ ДЫ ПАРАЎНАЦЬ...

ФОТАЗДЫМКІ ДЗВЮХ ЭПОХ РАСКАЗВАЮД



Беларусь... Край фабрыкі і пэсен, край легенд і машын. Таюй стала дна сёння. Дарэвалюцыянае мінулае засталася толькі ва ўспамінах, у фотаздымках.
Таварышы, зямлі думках позірнам сваім Беларусь. Ты ўбачыш квітнеючую малодсць роднай зямлі, ты ўбачыш вялікія змены, што адбыліся за гады Савецкай улады.
Вось тут, у Мінску, на сярэжыванні былой Губернатарскай і Захар'еўскай вуліц, стаў гарадавы, аэючын расійскага самадзірняў. Губернатарская вуліца...
Па Мінску «імчыцца» і бразгае звынка Заукумаі цеснымі цеснай конка... На замку астронным арал дугахаловы Жалезную браму узлў пад ахову.
Гракі і вароны на вежах, званіцца... Таюю была ты калісьці, сталіца!
Далека ў мінулае гэтыя малонкі. Не пазнаеш сёння распублікі, яе гарадоў і вёсак...
Дарагая Беларусь!
Не магло мне і прысціцца.
Як ты, родная, ўзрасла.
Паглядзі, твая сталіца,
Быццам казна, расціла.
На дзесьці кіламетраў пралёг у Мінску шырокі і светлы Ленінскі праспект.
(гл. 2, 3, 4 стар.)

БЕЗ ПАЗАЛОЧНАЙ РАМЫ

Горад беларускіх калійшчыкаў. Гэта адна з сотні тысяч новабудованых краін.
У цэнтры пасёлка, ля клуба ляжыць камень. На ім надпіс:
10-VIII-1958 года
тут закладзены
горад
Нова-Старобінск.

Не ўжыліся ў адзінай назве «старое» і новае. Горад завуць Салігорск.

Упершыню я тут быў у мінулым годзе, таксама ў кастрычніку. Пакідаючы мастакі на сустрэчу з героямі новых твораў — шахцёрамі, Ніколі яшчэ перада мной не з'яўляліся ў такім шэрым суседстве жыццё і мастацтва.

Партрэт шахцёра Каранько. А ля партрэта ён сам. Задаецца, падобны. І, разам з тым, не. Той, што на палатне, у шахцёрскім адзенні. Зняў гарніцкую каску. Усё ёсць — і шахта, і амуныя, і розныя аксэсуары (газета ў рукаві неадарва; Каранько — агітатар). Але чым больш углядаешся ў палатно, тым менш апаляюцца дзіўнае паважлівае і рэчы, дэталі перастанюць быць самімі сабою. Каска нагадае шлем ланкаводца, а дэжурна адбойнага малатка — нібы эфес кавалерыйскай шаблі. І постаць і погляд героя застыглы, афіцыйны. Такое ўражанне ўзмацнялася акаймаваннем — маляўнічым багетам з вінцетай пазалоты.

Я ўзяў Мікалая Іванавіча Каранько не выпадкова, — з гонарам кажэ мастак. — Я ведаў, каго ўдастоіць...

«А судасцяна» Мікалай Іванавіч сядзіць пад партрэтамі і, вядзь, вымушае свайго мастака. У вачах іскрыцца разуменне, мякка ўсмешка і штошчы накістаў дзіўлення. Ён, пэўна, упершыню чуе, што яго «удастойлі».

Выслухалі салігорцы гэтай, а потым і самі «удастойлі» іх строга і патрабавальна размовы аб мастацтве.

Не разумеюць, — лакаў дзіўна аўтар партрэта. Ён б'яд, бадай, самы «масціт» сярод мастакоў. — Жывіць, як і сімфонія, складаная рэч.

Так, мастацтва — справа складаная. Не ўсё ў ім часам адразу зразумела гледачам. І тым не менш, іх заўвагі былі вельмі трывалы, мелі глыбокі сэнс. Яны адзілілі намыслена прыгажосць чырвоных спалыхаў вакол шахцёраў.

Ці можа быць большая радасць!

Я трымаю ў руках газету «Правда», і набраныя буйным шрыфтам словы «Праграма Камуністычнай партыі Савецкага Саюза» — вабяць да сябе, хаваючы, выклікаюць роздум. З захваленнем чытаю гэты дакумент, яго прастыя, вельмі і мудрыя філасофскія радкі — плей калектыўнай творчасці ленинскага Цэнтральнага Камітэта, усёй нашай партыі.

Як вельмі і ўрачыстая сімфонія гучаць дакладныя, хаваючыя словы Праграмы: «Камунізм выносіць гістарычнае місце выдзялення ўсіх людзей ад сацыяльнай нароўнасці, ад усіх форм прыгнёчэння і эксплуатацыі, ад жахаў ваіны і ўсталявае на зямлі МІР, ПРАЦУ, СВАБОДУ, РОУНАСЦЬ, БРАЦТВА І ШЧАСЦЕ ўсіх народаў».

Прачытаўшы гэта, я яшчэ мацней адчула, як добра жыць у наш час вельміх здзяйсненняў, калі самай смелай думкі і мары чалавечтва становяцца светлай явай, як радасна ўдзельнічаць у лабудзе камунізму. Велікае шчасце — належача да таго пакалення, якое будзе жыць пры камунізме.

Многае павіны зрабіць мы, работнікі мастацтва, у справе эстэтычнага выхавання народа. Савецкі глядач чакае ад нас вобразу натхнёнага, высокаінтэлектуальнага, багатага дапытлівай думкай, шчырымі, цэльнымі эмоцыямі.

Наш тэатр нядаўна паказаў гле-

дчам новы балет Я. Глебава «Мара» — на сучасную тэму. У гэтым спектаклі здзейснілася і мая даўняя мары — расказаць гледачам пра наш сучасніц. З хваляваннем я працаваў над вобра-зам сціплай і прывабнай беларускай дзяўчыны Мары, якую лёс закінуў у далёкую і чужую Амерыку. Часам пры выкананні той ці іншай сцэны ў мяне ўзнікала сумненне. Здавалася, што жэсты і рухі ў танцы перапананальны, не даходзяць да гледача і слаба раскрываюць рысы характару героіні. Хацелася спыніць, ланкінічымі рухамі, шчырымі эмоцыямі перадаць усё новае перажыванне Мары на цяжкім шляху да сапраўднага шчасця. Аднойчы ў тым эпізодзе, дзе Марыя, сумная і адзінокая, сядзіць на халодных прыступках няўпэўнага мурванага града, перада мною ў памяці пражыўшыя рэалізацыя і вяртанне ў Беларусь і мілае сэрцу беларускае бларозка. І я ўсёй сваёй істотай адчуваў востры смак гора роднага краі, які павіна была адчуваць у гэты момант мая героіня там, за акіянам, у далечыні ад любімай Радзімы.

Я вельмі непакоілася перад прэм'ерай: гэта была не проста чарговая пастаўка тэатра, а спектакль у гонар XXII з'езда ленинскай партыі. І таму адказнасць наша была асабліва вялікая. Яны наша калектыў з выключным ба-

«Ці не пажар над капрамі?» І злавала нехайнасць, калі на палатнах фарбы застывалі нейкімі камякамі («Часу, відаць, не хопіла расцериць»). А потым, пасля «афіцыйнага» абмеркавання: адзіні з салігорцаў, падвёўшы мяне да партрэта, сказаў:
— Ведаецце, у забоях нічога гэтай не чытае. Самі падумаіце: шахцёрская змена — шэсць гадзін, без перапынку... А ўвогуле добра, што мастакі з нябэсаў спусціліся на зямлю і нават глыбей — у шахты...
Уваходзячы ў свой аўтобус, мы раптам паўнулі:
— Калі з тэатру саб'еся, арыенціры трымаць на зоркі нашых капроў!
Цудоўны накал!

Пасля тае сустрэчы ў мяне наісталом з'явілася разліва — партрэт шахцёра, выкананы алоўкам на ватмане. Мужны абветраны твар. Бровы прыняты для пераноса. Погляд паглыблены, вейкі прыжмуреныя. Губы сабраныя так, нібы ён воль-вось вымавіць нейкае слова. У куточках тоіцца добрая, мудрая ўсмешка. Кожны раз, паглядзеўшы на гэты партрэт, я прагну паўнуць, што ён скажа. Навідуна, ён ведае штошчы такое, чаго мне і майм сярцам не даялося пазнаць. Іншы раз я параўноўваю свайго наваздага-шахцёра з вядомым партрэтамі работы Данчыга, што стаў зямлемай рэспубліканскай выставы і неаднойчы рэпродукаваны ў перыядычным друку. Каму з іх — мастацтва А. Паслядовіч (яна — аўтар партрэта, які ёсць у мяне), ці Данчыгу можна аддаць перавагу? Бадай што абодвум. Данчыгаў герой дадае шаце ледзь не плакатнага аб'ягулення. Ён публіцыстычна, урачыста, як заклік. З героем жа А. Паслядовіч можна параўнаць аб сэнсе і змесце жыцця. Ён — філа-

На дзіву хутка расце гэты горад. Улетку, напрыклад, шырока-экранны кінатэатр адзіўна неадарва-на месцазнаходжанні — наводзіць дзесяці сярод пустры, а паслякам мінула два месяцы, і пасялак ужо абступіў яго, пакрычышы далей гмахамі новай балініцы і горнага тэхнікума.

На прамысловай пляцоўцы яшчэ болей змен. Трыці капёр абнавіўся, сцінуў часовую вяртанку надшахцёра будынка і горад ўзніўся ледзь не на два дзесяткі метраў над сваімі другім і першым бра-

тамі. Па сіле ён самы мацнейшы. Па форме — прыгажун. Узлёт металічных канструкцый нагадае літару «Я». І гэтае «Я» — не апошняе! Побач вясёлкай паўстае аркада кладавых сільваніту. А ад яе і капроў па-над шахой да будынка ЦЭЦ перакінуўся ка-бельны мост. Воль дзе прастора майстрам індустрыяльных пейзажаў! Спяшайся, мастакі, бо тое, што вы малавалі летас, адзіно ўжо ў мінулае!

...Да сакратара парткома будоўлі Часлава Казіміравіча Анцілеўскага ўваходзілі ўсе і заўсёды адкрыты. Проста дзіўна дзесяць, як можа трымаць у галаве адзіна чалавек гэтулькі спраў. Любы тэлефонны званок, кожны наваздага-ны ў яго нібы загадаў запанаваным. Нема гаспадарчых пытанняў, якія былі б ля яго нечаканымі. Нема чалавеча, для якога Часлаў Казіміравіч не знайшоў бы ала-зу па сутнасці. Без шумы, з усмешкай на твары, якая бышчам прасіць у вас прабачэння, ён вырашае справы нейкім няўлоўным «пачотным метадом». І толькі ў прыжокай часам бунтуе светла-валася Маша, — шчыльня на тым, хто вяртаецца ўжо задалоўны з кабінета: «І не сорамна вам? Ды гэты ж і без яго можна вырашыць! Пэўна — лягчы, калі ёсць разалючыя».

— Ды вы, калі ласка, праходзіце — запрашае яна наступнага. — Ён там, у сябе.

— Што новага, пытаецца? — Часлаў Казіміравіч праводзіць далонню на твары, нібы змяючы гэтак свае напярэдня думкі, і дастае са стала тэкст урадавай тэлеграмы.

«Масква. Дваццаць другога з'езду КПСС.

Калектыў будаўніцтва Салігорскага калійнага камбіната гора-віна дэлегацый з'езда, ад усяго сэрца жадае плённай працы.

Ходзе спаронітва гонар з'езду будаўнікі камбіната лан дзесяці месяцаў выканалі сто чатыры працэнты. Зададзены ў эксплуата-цыю ўставагалыя фабрыка, ка-пёр ствала № 3, камбінатупра-ленне, рамонтна-механічны цэх, цэнтральна-матэрыяльны склад, цэх буйна-паўнадынага домбудавання, паліклініка, дзіцячыя аспі, сталова, кінатэатр, універмаг, горны тэхнікум. 10 тысяч квадратных метраў жытла і многія іншыя аб'екты.

Звыш прыятны перадз'езд-скі абавязальстваў прайдзена 840 пагонных метраў горных вы-працовак, адгужана сельскай гас-

пруканнем рыхтываўся да прэм'еры, ва ўсіх быў прыняты, свя-точны настрой. І воль надышоў дзень, калі мы здавалі творчы эк-замен.

Адкрылася заслона — і неўза-мале ўсталявалася чулае ўзаема-разуменне паміж сцэнай і гледа-чамі. Творчыя вынікі доўга і на-пруканай працы калектыў атры-маў чуйна падушкі ў гледачоў і гэта было лепшай ўзнагародай для нас, удзельнікаў спектакля. Адны мы добра разумеем, што гэты балет — першая, яшчэ далё-ка недасканалая спроба выра-шыць у беларускай хараграфіі тэму героіні нашага часу. Вельмі многа яшчэ трэба зрабіць, каб наша мастацтва сапраўды ступі-ла высакароднай справе камуні-стычнага выхавання.

Чытаючы матэрыялы з'езда, яго гістарычныя дакументы, усё глы-бай пранікаючы ў сэнс выступлен-няў дэлегацый, хочацца як мага хутчэй перамаці рубжы, які аддзя-ляе цудоўнае Сёння ад воль больш вельмінага Заўтра! Хочацца як мага больш плённа вымарыцца кожную хвіліну свайго жыцця, каб натхнёнай творчай працай наблі-зіць поўную перамогу камунізму.

Хочацца сціплай дзейнасцю са-вечнага артста і грамадзяніна атрымаць права стаць членам вя-лікай партыі камуністаў, якая з'яўляецца часцю, розумам і сэр-цам нашага народа.

А. КАРЗЯНКО, заслужана артыстка БССР.

падарым 10,5 тысяч тон сырых калійных угнаенняў звыш плана. Выкананне гэтага плана праходзіць стаўлоў...

— Воль такія справы, — кі-вае Часлаў Казіміравіч і з ходу прапановуе мне вельмі напружаны графік знаёмства з людзьмі, аб кожным з якіх можна пісаць нават не нарысы, а аповесці і рама-ны.

Змена Яновіча... Так пакуль што завуць іх усе па прыжымці. Хопі Яновіча ўжо няма ў калектыве Дзевяці прыгожых, спакойных і працавітых хлопцаў. У той дзень яны працавалі ў намяну на ста-ле № 2. Сутнасць іх справы — дакладнасць, разлік, узамная вы-ручка.

Першы, з кім я сустрэўся на нізкай прыёмнай пляцоўцы капра, быў люкавы Іосіф Дубоўскі.

— Мае абавязкі? — з усмешкай глянуў рабочы. — Зараз убачыце. Воль гэты каліска, а гэта — тэль-фер. З іх дапамогаю мы пагру-жаем усё, што трэба спусціць у шахту: дэталі камбайнаў, матары, пагзу. Толькі гэта звычайна днём.

А цяпер... Стоп! — скамандаваў ён шафёра, які пад'язджаў пад бункер.

Іосіф націснуў кнопку кіраван-ня лядобак. Шыбер разяўў па-шчы і з бункера рушыла ў кузаў калійная соль. Атрымаўшы пер-шую порцыю, самазавод здрыгануў-ся, пасунуўся ўперад... Яшчэ дзве такія ж дозы... Некалькі каваляў рудога, з сіняватымі праслойкамі, сільваніту завіліся на зямлю.

Струменьчыкам пацэкла соль. Дабайна, па-гаспадарку, моцнымі ўзбятмі шурфа Іосіф вярнуў яе ў кузаў.

— Пайшоў, — скамандаваў ён шафёра, і тут жа пастукаў у шкло кабіны: — Заснуў, небарак! Загнў матар. Сем тон сільваніту папалы на салыны млын.

— Воль так і працуем. Калі маецца акумулятар, — так заваца шахцёрскі ліхтар, — магу прака-чыць вас у шахту. Валодзі! — гукнуў Іосіф кудысьці ўверх. — Да нас тут таваршчы. Пажажы ра-боту.

Падшышоў начальнік змены. — Озеру, Валдзім, — прыяг-нуў ён руку, дапытліва гледачы кармы, і з залатаватым аленнем, вачыма. Потым, нешта, відаць, ра-шыўшы, адаў мяне свае рукаві-цы. — Хадзеце да Валодзі.

[Заканчэнне на 4-й стар.]

НАШ ЦУДОЎНЫ САД

Той, хто нарадзіўся ў канцы мінулага стагоддзя і прайшоў з Савецкай краінай вялікі шлях развіцця, можа ўсклікнуць: «Які вялікі, квітнеючы, пахучы сад вырас там, дзе панавалі пустыня і разбурэнні, дзе працоўныя бы-ло царскай Расіі і маршчы не ма-лі аб прыгажосці жыцця, аб праве дыхаць гарачым вадарам яго кветкаў!» Гэты сад пасадзілі мы, савецкія свабодныя людзі, пад мудрым кіраваннем дара-гога Камуністычнай партыі, створанай Уладзімірам Ільчом Леніным.

Новая Праграма КПСС, дакла-ды таварыша М. С. Хрушчова маюць яшчэ больш яркую кар-ціну развіцця нашай Радзімы па шляху да самай гуманнай, пра-грэсіўнай грамадскай фармацыі — камунізму. Савецкія людзі цвёр-да ўпэўнены, што камунізм — гэта не далёкая мары, — ён ужо нараджаецца няпер маладымі нявясцкамі новых саджанцаў — брыгад камуністычнай працы, у барацьбе за Мір, Свабоду, Роў-насць і Шчасце ўсіх народаў зям-нога шара.

Як хочацца жыць і тварыць у наш шчаслівы час! Хочацца ад-даць свае сілы, веды і ўменне, каб не было ў нашым цудоўным садзе сухіх галінак і бляклых калёсцяў! Хочацца, каб у гэтым вялікім садзе няспына расцвіталі яркія кветкі савецкага мастацтва і радалі будаўніцкую камунізму.

С. КАПАРА, дацэнт, загадчык кафедры опернай падрыхтоўкі Бел-дзяржкансерваторыі.



Анатоль ВЯЛЮГІН.

РАЗДЗЕЛ З ПАЗМЫ

Капі змаркалася паціку і ўмень абываўся гукіа, выносіў выпраўку і пыху надзіці корпус на прагукіа.

Ціпельных змеравуш і пагардай, ён браў у сеіст і біў са сеістам на цёмных вулках ар'ерагды сінешныхных гімназістаў.

Заўсёды так, нібы прыты, кадыты дох ці трох прыцінуцы: — Ха-ха! Здарова, шпананаты, цяпер не зможаце і піснучы!

Семадцяць іх ідуць сцяноно. Ідуць на дох... Андрэўкі кажа: — Валодзе, поплеч будзь са мною, заварыцца надоўга каша...

Стаць наўкол: — Мапіса богі! — Наводмаш — бац, і смеку выбух.

Як волат з казі — на падмогу каваль Парфрыў з кузіні выбег.

Кадыты, убачыўшы — наўцёні. Ён быў такі, каваль Парфрыў: крутых плычэй размах шырокі і кулак — на пуду гыры. А кузіня, дык і праўда, казка: сіняы дым-дымок вёцця; штодня — мцеліцця ці гразка — гарачы майскі гром кучеца.

ляцяць з кавадла бліскавіцы, шыпыць у вёдрах, як гадзюкі. Прыходзіць марнасьц падзівоўца, патрэба грэе ў сцюжы рукі.

І таяміца алаўночы ступае вулчак глухою — збіраецца гурток рабочы тут, пад закурнай страхою.

Як святан хлос, з цяжкога пачка бярць лістоўкі і брашуры, дзе ўсю Расію будзіць станка Марозаўскі мануфактурны...

Дэўно і добра быў знаёмы каваль Парфрыў з юнакамі: — Эх, малыцы, праўды, як вядома, не дамагчыся кулакамі.

— Суленне дзе! — кінуў Валодзе. — Такой гурмой на дох напалі! Праўным подласці! — Годзе, годзе, Бяды наробіце ў напале.

— Мірыцца! — Ну. — А мы не звыклі! — І, не марудзчы, суботай гімназія паслала выклік кулачны бой прыняць употай.

Спярбаў — урокі паўтары, хоць маці і казала. А лямаўшчык пры ліхтары на левіцы з красалам.

Туды, ў вёчэры сіні дым, дзе толькі цені — сведкі, утдох, удвох і па адным спяшліся падпеты.

Калегія Міністэрства культуры БССР і прэзідыум БРК прафсаюза работнікаў культуры таксама паставілі занеці ў Кнігу гонару лепшых папіграфістаў Брэсцкага абласнога, Полацкага гарадскога, Гродзенскага абласнога друкарня і Мінскага папіграфічнага камбіната, якія датармінова выканалі свае гадавыя планы.

У Барысаве адбудавана новае памешканне іраўнаўчага музея. Калектыў яго працэў вялікую ра-боту па афармленню экспазіцыі, збору цінавых экспанатаў.

Жыццё і справы «самага чалавечкага з усіх прайшоўшых па зямлі людзей» — Уладзіміра Ільча Леніна — нахляюць і заў-сёды будучы натхняць мастаноў слова, майстроў разца і а-цэраў, напісатараў і мываліцаў. Майстры мастацтва Савецкай Беларусі стварылі нямаля пазм, вершы, спелантлаў, жывапісных палотнаў, музычных твораў аб вялікім працавіце. Адлюстравіць жыццё Ільча — самаа залатаваная мара юнака мастана.

Анатоль Вялюгін піша пазму аб дзіцячых і юнацкіх гадах Леніна «Вечер з Волгі», Друным раздзел пазмы.

У зацішы, дзе парнік і расадай агурчанай, яны стаілі, два палкі, на вуліцы прырчанай.

Глядзеў гузаты вскар на алімпіцкі конкурс: яны стаілі, твар у твар, гімназія і корпус.

— Кадэт на палачку надзе! — І зашумела вокал. Спыніўся стораж, пільны дзед, пры чорных тонях вокан: старую славычы бяду з цяжкім ілбом расквашаным, як слабада на слабуду, сцішылі ў рукавашным.

І гэта ўжо не проста жарт, — спалцы, раззлаваны, скідае ў лютасці азарт шынель каля паріана.

У месяца мядзны шчыт трашчота стоража трашчыць і сеіст гарадавога.

Кулачны бой на ўсё забуду, не чуочы трывогі, кадыта гоңцы на абрыў, у цёмны хлопат Волгі.

— Гэй, у штанах ці без шапкі, у штаной цябе купаць, нягяглы.

З двух навуальных устаноў наглядчыкаў набегла.

Байцы рассыпаліся... Плыць мігіць, хлюпоча забяа. — Глядзі, Валодзе, на Хвалынь плыве кадыта шапка!

Яшчэ не снора ўчуе свет, палачочы асновы: — Кадэт, кадэт на штык надзе! — суровы вокліч новы.

Ды землятрус не мінуць — збіраючы ў ахалі, і Дон, і Волга панясучы кадэты бытых шапкі.

Дубовы стол, навошчаны паркет, і ветліваць, і строгаці парядку, і гаспадар у бласку запалет — сам шэф жандару генерал фон Брадкэ.

Дырыктара гімназіі пенсіа блішчыць насураць у глыбокім кресле.

Вучэбы год мінае, як у сне, вунь, бачыце, таполі пух атраслі...

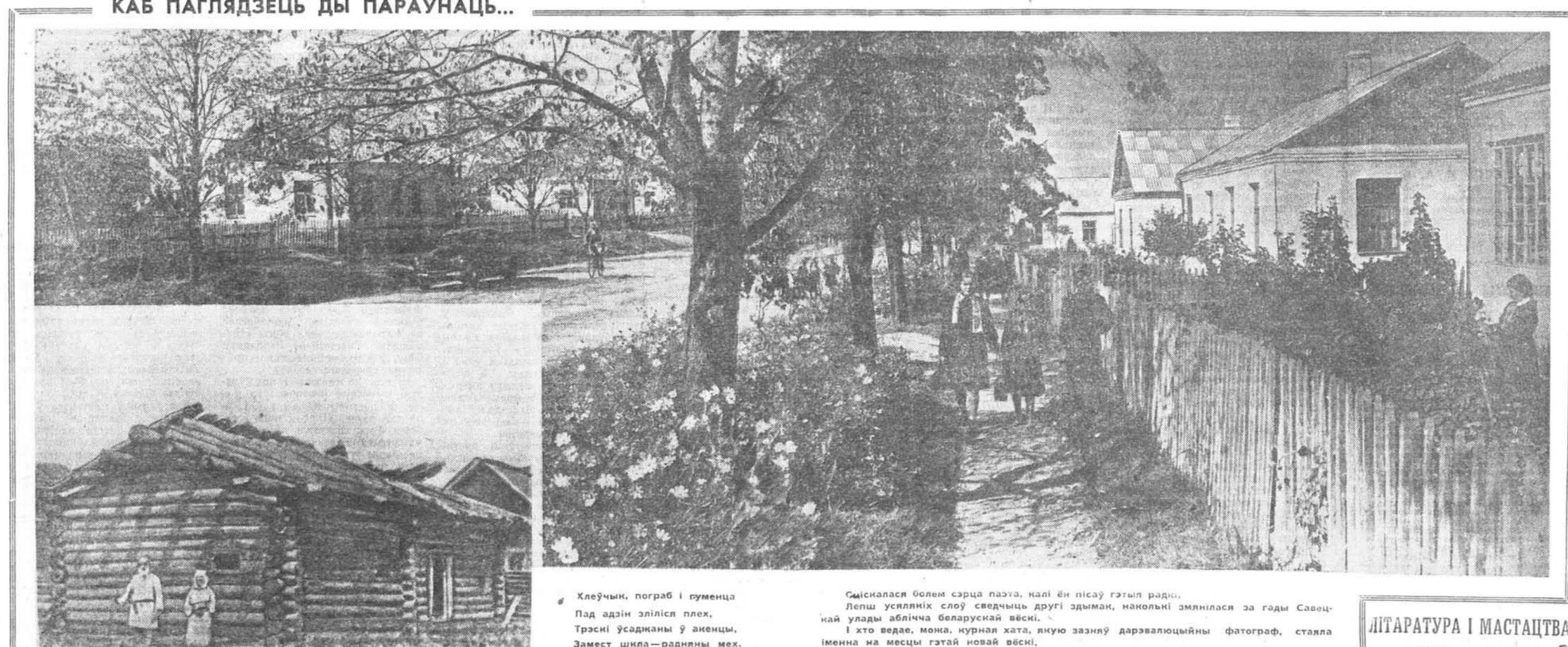
І што ж! Вы ўпэўнены: у нас, на Волзе, ціша! Непаслушэнства ўсюды точыць нож І змова ў цемрадзі адоўы піша. Вучэбы год, ён можа і стаіць, а тут штодзень у мяккім кресле мупка...

Непадалёк гімназіі стаіць старая кузіня, звонячы ў завулку. Адтуль не толькі едкі дым ішоў, там выплывалі страшыня падзеі. Стварыў гурток з рабочых каваль Парфрыў... як аго!.

Разумны і жалозны чалавек. Учора ноччу ён арыштаваны. Аж цяпы пуд крамолы — проста дзекі! — каля парога ў кадзі быў сваёны.

А нам вядома: гэтаю змай хадзілі ў кузіню — пэўна, не ў гасціны і вашы гімназісты...

Божна мой, якія ў свеце настоець часіны!



Хлеўчык, пограб і гумецца. Пад адін зліліся плек, Трэскі усоджаны ў аенцы, Замест шкпа — радны мех. Сціскалася болам сэрца паэта, калі ён пісаў гэтыя радкі. Лепш усялякі слоў сведчыць другі здымак, наколькі змянілася за гады Савецкай улады аблічча беларускай вёскі. І хто ведае, можа, курная хата, якую зазнаў дарэвалюцыйны фатограф, стаяла імяна на месцы гэтай новай вёскі.



Спявала батрачка.

Устанеш летам раней зоркі,
Пойдзеш перша ў поле...
Ох, дачушна, хлеб твой горкі,
Горка твая доллі!

З раніцы да позняга вечара працавала жанчына ў полі, і разам з ёю было яе дзіця, трэба было і працаваць і дзіця даглядаць... Горка было маці, нясладка і дзіцяці.

Наўрад ці памятаюць гэтыя карціны бацькі, чые дзеці сёння ў светлых, прыгожых дзіцячых садах, накармлены і прыбраны.

Клопаты аб дзедзіч—закон савецкага жыцця. І з юнымі годам у краіне ўсё больш і больш будзеца яслаў, дзіцячых садоў, школ.



У святочныя дні

У святочныя дні сталічнымі тэатрамі паказваюць глядачам свае лепшыя спектаклі.

Аналізіруючы тэатр імя Яні Купалы панама «Лявоніха» на арбіце па п'есе А. Манайна.

Спектаклі «Проводы белых ночей» В. Пановой і «Выгнанне блудницы» І. Шамякіна ўбачаць наведвальнікі тэатра імя М. Горькага.

На сцэне Тэатра юнага глядача пойдзе «На граніцы» В. Велазара і «Дзюльчына з вяснушкі» А. Успенскага.

Вялікія святочныя канцэрты-балі адбудуцца ў тэатры оперы і балета. У іх прымуць удзел лепшыя спевакі і танцоры.

ПІНСКІЯ НАВАСЁЛЫ

Пінск даўно лічыцца завадатарам і пачынальнікам многіх цікавых спраў і новых звычаяў у культурным жыцці рэспублікі. Імяна тут, у цэнтры беларускага Палесся, нарадзіліся «пінскія» вечаары, поўныя светлай рамантыкі і радаснага маладога парывання, пачала ўпершыню прапозіцыя балу прадпрыемстваў пераможаць у сацыялістычным спарніцтве, маршы брыгад камуністычнай працы, дні шлюбів.

БССР першым падтрымаў пачынальнікам. Ён перадаў ім са сваіх фондаў у беззавартнае карыстанне 22 творы беларускіх жывапісцаў і скульптараў. Сярод падараваных работ можна бачыць скульптурны бюст воіна-героя Аляксандра Матросова, зроблены народным мастаком БССР А. Бембелем, жывапісны сюжэтны палатні і пейзажы В. Цырыкі, Я. Сайцава, А. Шыбіна, У. Сукаверхава.

А як радаваліся супрацоўнікі Пінскага музея, калі і Міністэрства культуры БССР пайшло ім на сустрэчу. У. Баравікоў спецыяльна ездзіў на выхадку ў Маскву для таго, каб паглядзець і адабраць экспанаты ў сучасных мастацкіх установах. 124 творы жывапісу, скульптуры і графікі розных савецкіх мастакоў будуць прывезены ў Пінск са сталіцы нашай Радзімы.

сім так. Шчыравы твор народнага мастака БССР А. Глебава лічыцца ў спісе музэйных экспанатаў яшчэ з 1954 года. Раней ён упрыгожваў вестыбюль былой абласной Пінскага тэатра, а пасля пераезду яго калектыву ў Магілёў вядомая глебаўская скульптура назаўсёды стала ўласнасцю гарадскога музея.

Канцэрты на плошчах і вуліцах
7 і 8 лістапада ў парках культуры і адпачывання, на вуліцах і плошчах сталіцы Беларускай дзяржавы адбудуцца вялікія народныя гульні, канцэрты шматлікіх калектываў мастацкага самадзейнасці.

Гэтыя тэатральныя мадэлі, што на тэатральнае мастацтва ўплываюць і будыённыя рэжысёрскія манополі, таму што продаж грамафонных запісаў папулярных аперэт прыносіць вялікія прыбыткі. Так, кампанія «Каламбія Бродвэйсінг сістэм», выпусціўшы пласцінкі з запісамі толькі адной папулярнай аперэты, вырнула за іх пятнаццаць мільёнаў долараў.

Новы сезон
У амерыканскім тэатры
Са 104 амерыканскіх гарадоў з насельніцтвам звыш ста тысяч жыхароў прыязджаюць толькі ў трыццаці бач спецыяльныя тэатральныя банды і пастаянныя тэатры. У астатніх жа спектаклі ставіцца толькі гастрольныя трупы. Праўда, у Філадельфіі, Чыкага, Бастоне, Вашынгтоне, Сан-Францыска і іншых найбольш буйных гарадах ёсць па некалькі тэатраў, у рэпертуары якіх значна і пастаянны, што маюць поспех нават на Бродвэй.

І ўсё ж было б няправільна сцвярджаць, што на Бродвэй не ставіцца больш-менш прыстойныя спектаклі. Напрыклад, чвэрты год не выходзіць са сцэны п'еса драматурга Лорэн Хенсбэра пад назвай «Раніца на сонцы». Гэтая п'еса даволі выразна паказвае ілжэ, беспасветнае жыццё амерыканскіх непраў. Спектакль з іканавае глядзіцца і выклікае сымпатыі да аб'ядоленых і беспасветных людзей, цёмны колер сцэны якіх часта з'яўляецца прычому многіх няшчасцяў.

Спрытна, па-матроску ладобкам, ён імгненна падняўся па крутой металічнай лесвіцы на другую пляцоўку.

І ўсё ж было б няправільна сцвярджаць, што на Бродвэй не ставіцца больш-менш прыстойныя спектаклі. Напрыклад, чвэрты год не выходзіць са сцэны п'еса драматурга Лорэн Хенсбэра пад назвай «Раніца на сонцы».

Гэтыя тэатральныя мадэлі, што на тэатральнае мастацтва ўплываюць і будыённыя рэжысёрскія манополі, таму што продаж грамафонных запісаў папулярных аперэт прыносіць вялікія прыбыткі.

Стойчы ля паста кіравання, я сачыў за мігненнем аглядаючы, усюхоўваўся ў музыку сігнальных званкоў, рытму якіх падпарадкоўваліся тросы лобдбак, кудалі бадно, праводзілі па пецы калійную соль у лок.

Спраўна, па-матроску ладобкам, ён імгненна падняўся па крутой металічнай лесвіцы на другую пляцоўку.

Гэтыя тэатральныя мадэлі, што на тэатральнае мастацтва ўплываюць і будыённыя рэжысёрскія манополі, таму што продаж грамафонных запісаў папулярных аперэт прыносіць вялікія прыбыткі.

Сістэмы, нясе сваю службу камандна-дыспетчарскаму кіраванню матаром. Усё гэта падпарадкавана рукам Аляксандра. Значна на руль тармажэння, ён рантам замацоўвае рычак нейкай звычайнай палачкай. Смяецца:

Сістэмы, нясе сваю службу камандна-дыспетчарскаму кіраванню матаром. Усё гэта падпарадкавана рукам Аляксандра. Значна на руль тармажэння, ён рантам замацоўвае рычак нейкай звычайнай палачкай.

Сістэмы, нясе сваю службу камандна-дыспетчарскаму кіраванню матаром. Усё гэта падпарадкавана рукам Аляксандра. Значна на руль тармажэння, ён рантам замацоўвае рычак нейкай звычайнай палачкай.